

Gn 28

10 Jákob vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu. 11 Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil je v hlavách a na tom místě ulehl. 12 Měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží. 13 Nad ním stojí Hospodin a praví: "Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. 14 Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém potomstvu dojdou požehnání všechny čeledi země. 15 Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil." 16 Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: "Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!" 17 Báł se a řekl: "Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská." 18 Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl v hlavách, a postavil jej jako posvátný sloup; svrchu jej polil olejem. 19 Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží). Původně se to město jmenovalo Lúz. 20 Jákob se tu zavázal slibem: "Bude-li Bůh se mnou, bude-li mě střežit na cestě, na níž jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a šat k odívání 21 a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. 22 Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poutivé desátky."

Příběhem o nečekaném Jákobově nočním setkání jsme před pár lety začínali tábor. Náramně se to hodilo: lecteré děti jsou **poprve bez rodičů** – padá na ně tíha odloučení - a tu uslyšely, že Jákob byl na tom podobně. Musel narychlo opustit bezpečné a známé zázemí a vydat se na cestu do neznáma. Odchází z dětského ráje trochu jako štvaneček (taky na východ od ráje) – a nejednou slyší překvapivé – NEBOJ SE. NEJSI SÁM. BUDU S TEBOU. Možná ti připadá, že tato noc nebude krátká – ale září do ní světlo Boží solidární blízkosti.

Tohle je bezpochyby silné, jedinečné poselství – a je dobře, když se ho v podobných situacích dokážeme chytit. **Jenže** ten příběh dnes a tady nezačal. **Jákob není pouze uprchlík**, ký nemá kde by hlavu složil. Nebyla to jen matka, která ho ho poslal pryč, aby ho uchránila před hněvem rozlíceného bratra. Na tuhle pouť – pouť do neznáma – ho vyslalo slovo otce Izáka, které jsme sami přijali minule jako požehnání: *Kěž ti Bůh všemohoucí požehná, rozplodí tě a rozmnoží. Kež ti dá požehnání Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu, abys obdržel zemi, v níž jsi hostem a kterou Bůh dal Abrahamovi. (Gn 28,2-3)*

Jákob přichází na scénu také jako ten, kdo přebral požehnanou štafetu víry a s ní se teď vydává sám za sebe. „Abrahamovsky“ ze známa do neznáma, ale též „jacobovsky“ – ze zaslíbeného dědictví pryč. Po té podvodem obdržené konfirmaci, kdy získal požehnání předchozí generace – a především prokázal, že

hospodinovským zaslíbením spíš nerozumí než rozumí – se přec vydal abrahamovskou cestou – nezajištěnou cestou. A první co ho na ní potkalo je tahle noc bez přístřeší, noc na neznámém místě.

Ale nepatří právě i tohle k podstatným zkušenostem víry? Vydáš se na cestu – uchvácen tím, co ta cesta slibuje – a záhy zjistíš – jsem tu podivně sám, v temném a neznámém světě. Slova těch, kdo mi otvírali požehnaný svět Božího přátelství, lidskosti, milosrdenství neřkuli zářných zítřků – se najednou zdají někde daleko pryč. Slunce spravedlnosti zapadlo – já jsem sám. A nejmíc ze všeho mi připadá, že tato noc nebude krátká.

Když si Izrael začal tyhle příběhy vyprávět a stávala se z nich bible – přesněji Tóra, Příběh, který nám ukazuje, kudy vede Boží cesta v našem světě – byl na tom podobně jako Jákob. Museli opustit zaslíbenou zemi, plundrovanou cizími vojsky – stali se z nich vyhnanci, jimž připadá, že tato noc nebude krátká – a o to silněji jim pak zazářilo světlo nenadálé Boží blízkosti: NEBOJ SE. JÁ BUDU S TEBOU. A tahle blízkost vám bude domovem, všude, kam přijdete. Stane se ti světlem, jež nepohltní ani tmy bezvýchodnosti a beznaděje. A jednou vás přivede zpátky domů.

Z různých směrů a s různými zkušenostmi – lze dorazit na **toto místo – z něž se vyklube místo překvapivého setkání s Bohem Jákobovým.**

A co nám tu o něm řekne sám Jákob?

„*Jistě je právě na tomto místě sám Hospodin – a mne to nenapadlo ani náhodou*“ - koktá v šoku příští ráno. A jeho otřes – šok – překvapení z totálně Nečekaného – **smíme my poslouchat jako KRÉDO:**

Jestli se někdy někde otevřela nebesa – tak právě na tomhle místě. Nestál tu kostel, ba ani kaplička. Přišel jsem sem a ulehl jak vyhnanec bez domova – se ztracenou minulostí a budoucností temně neznámou. Ale právě tady se mi Bůh stal domovem. Tady se Bůh Abrahamův a Izákův stal – či začal stávat – Bohem Jákobovým: - když Jákobovi zanělo jeho NEBOJ SE. Zvěstuji ti radost velikou, která bude pro všechny lid... - vlastně ne, to přijde až o pár kapitol později – ale patří to do příběhu právě tohoto Boha.

Boha – který se stává nečekaným útočištěm všem, kdo ztratili domov – a kterým život či dějiny převrátily život naruby. Boha, který se stává světlem uprostřed temnot – a přátelské blízkosti uprostřed chladu a cizoty.

Boha, který sám spouští svůj žebřík z nebe na zem – a jehož anděl po něm jak po jezdících schodech odnášejí jeden za druhým kus tíhy pozemské bezvýchodnosti této ztracené ovce - kdežto na cestě z nebe na zem přinášejí poselství o překvapivé blízkosti Boha, jehož ausgerechnet na tomhle místě opravdu, ale opravdu nikdo nečekal.

Tohle je ta pravá Brána nebes

- vyznává rodící se praotec Jákob. A my bychom tu měli

patričně zpozornět. Protože v tenhle moment se ono tak trochu vánoční vyprávění o nočním zjevení pastýři Jákobovi stává protestem – vyznavačským protestem proti stavbám lidské nabubřelosti – sebezahleděnosti – a do nebe se tyčící pýchy.

KDE – na jakém místě – se vlastně otvírá Brána do nebes?

Tam, kde lidi dokážou postavit schody do nebe – ohromující chrámy své ohromující moci – památníky vítězných tažení a porobených podmaněných? Tam – kde se tyčí paláce, jež tě zavalí tíhou důležitosti svých majitelů? ANEB TAM – kde na cestách běženců – uprchlíků – sirotků s rozvrácenou minulostí a bezvýchodnou budoucností – se zjeví Hospodinova přátelská tvář – a otevře před bezvýchodnou lidskou existencí novou budoucnost?

Ty ohromující „brány do nebes“ potkávali právě judští zajatci u řek babylonských. Sami looseři bez chrámu, bez země, bez boha i krále měli být ještě více ohromeni oněmi věžemi – stavbami ztělesňujícími vítězné království, moc i slávu Babylona neporazitelného na věky věků.

Vždycky tě nějak takové stavby – či výkony – budou chtít přesvědčit – to MY reprezentujeme to pravé boží. Čím výše se dostaneš na žebříku moci, popularity nebo prachatých lidí – tím spíš se ti otvírají nebeské poměry. Touha současných oligarchů vystavět impérium, kde si pojistím absolutní podporu a budu ohromovat (nebo rovnou ochromovat) svým vlivem, s tím má ledacos společné.

Jak lidsky se ovšem mezi dnešními stavbami takové důležitosti, pýchy a sebestřednosti dá žít – na to se Hospodin nebude ptát zdejších majitelů světských či církevních katedrál – ale možná těch 50 syrských sirotků, co je ruku v ruce odmítli přijmout světštití i církevní potentáti.

Jenže příběh Boha Abrahamova a Izákova a teď už i Jákobova - a pro nás, Otce Ježíše Krista – prostě nikdy nebude dávat za pravdu stavitelům pyramid moci – ani katedrál lidské sebevypínavosti či důležitosti, za nimiž se tak často skrývá jen krátkozraké sobectví a malost držitelů moci.

Ono **opravdu Boží JÁ BUDU S TEBOU** se na této zemi – v tomto světě (a o Česku těchto dní platí nemlich to samé) – zjevuje právě jako překvapivá solidarita s odmítanými – jako přátelství s těmi, kdo zažívají cizotu a osamění – a jako otevřená budoucnost pro ty, jimž ji poměry diktované staviteli babylonských věží docela zadržely.

Takhle tedy ukázal Bůh Abrahamův a Izákův Jákobovi, **kým vlastně je**. Až se pak bude chtít ukázat jako Otec JKa – udělá to podobně. Takovýmhle pastýřům. Za noci, kdy nic nečekali a o ničem netušili, otevřou se nad pastýřskými praprapotomky Jákobovými nebesa – a na zemi se ukáže brána Boží. Ne v paláci císařském, ale kdesi v chlívků v Betlémě. Báli se bázní velikou ... protože zjistili - on je tu, na tomhle místě Bůh – a my to nevěděli...

A až se syn, narozený v té betlémské bráně nebes

rozhodne vydat na cestu právě za odmítanými, opovrženými a osamělými běženci tohoto světa – za existencemi, nad nimiž samospravedliví zbožní i sebejistí držitelé moci zlomili hůl - pozve své nedůvěřivé učedníky k následování téhle cesty obrazem, jak vystřiženým z dnešního příběhu: *Amen, pravím vám, uzříte nebesa otevřená – a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka*. Takhle zve ten – jenž se nám stal – a chce stávat domovem.

Amen.

Gn 28,1-22 Salv 23.9.18

Píseň 158,1

In: Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. (Ž 130,1-4)

Píseň 130

Modlitba

Jsi zdroj síly k žití - náš Pane. Když padáme pod tíhou beznaděje, pozvedáš. Když přestáváme vidět cíl, obnovuješ víru. Když hladovíme, nasycuješ. Když nám zbyly jen oči pro pláč, obdarováváš útechou. A kde jsme se vypočítavě starali jen o sebe, obnovuješ lásku a tvoříš společenství – a dáváš odvahu otvírat se těm, které jsme odmítali či přehlíželi.

Děkujeme, že to vše smíme potkávat v příběhu Abrahama, Izáka a Jákoba - a v evangeliu tvého jednorozeného Syna. Že právě tento příběh vzbuzuje víru a vždy znova jí dává ryzí podobu. Když se ti ztrácím – ve svém smutku či beznaději – když si život začneme lajnovat podle jiných pravd – když propadáme pochybnostem, zda vůbec tohle je tvá cesta v našem světě a pro náš život – oslov nás – dej světlo slova do našich temnot - uveď na cestu následování a věrnosti tobě a tvému slovu. Doufáme, že právě takto se nám tvoje rozsvítí i dnes. AMEN

Tajemství s truhlou pro děti.

ŽEBŘÍK... NA CO JE DOBRÝ, PRO KOHO?

1. čtení: Gn 28,1-11

Píseň 692

kázání Gn 28,12-22

Píseň 164

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)TT

Náš Pane, stáváš se světlem

*Prosíme za všechny ktým v životě zhaslo – došly baterky...
zažili podraz – prožili zklamání*

Kyrie eleison

*Stáváš se nám, Pane, domovem – prosíme za všechny, kdo
přišli o domov – děti z rozvedených rodin – děti poprvé
samy ve škole či na internátě – děti šikanované a
posmívané*

Kyrie eleison

*Stáváš se novou možností. Prosím za všechny, kterým
rozbily domov bomby, ať už přiletěly z kterékoli strany – za
ty, kteří jsou odmítáni. Proměňuj babylonskou pýchu i
vypočítavé sobectví a cynická srdce těch, kdo takové
potřebné odmítají.*

Kyrie eleison

*Otvíráš novou budoucnost pro lid víry – prosíme za ty,
které cesta víry unavila, prožili na ní zklamání – ztratil se
jim její smysl nebo ji zahlušily veliké lidské projekty.*

Kyrie eleison

*Za společenství sboru – ať se stává místem nových
vyhlídek, lidské důstojnosti, milosrdenství a radosti.
Pro JKa, který s tebou a DS kraluje navěky.*

Kyrie eleison

Otče náš

Poslání – jako slovo jímž Kristus zve a otvírá jákobovské
výhledy: **J 1,51**

Požehnání Gn 28,3-4

Kéž ti Bůh všemohoucí požehná, rozplodí tě a rozmnoží.

Kéž ti dá požehnání Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu,
abys obdržel zemi, v níž jsi hostem a kterou Bůh dal
Abrahamovi.

Píseň 28,1+3